

Warszawa, dnia 27 lipca 2018 r.

**Informacja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr 61/2018
w sprawie zmiany definicji drewna energetycznego w świetle znowelizowanych
przepisów ustawy o odnawialnych źródłach energii**

W związku z wejściem w życie ustawy z dnia 7 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 1276), wprowadzającej zmiany m.in. w zakresie definicji drewna energetycznego, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z treścią znowelizowanego art. 2 pkt 7a ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (dalej: „ustawa OZE”) definicja drewna energetycznego, obowiązująca od dnia 14 lipca 2018 r., nie zawiera dotychczasowego kryterium w postaci „cech fizyko-chemicznych”, które miałyby przesądzać o jego obniżonej wartości technicznej lub użytkowej. W aktualnym stanie prawnym pod pojęciem drewna energetycznego rozumieć należy *„surowiec drzewny, który ze względu na cechy jakościowo-wymiarowe posiada obniżoną wartość techniczną i użytkową uniemożliwiającą jego przemysłowe wykorzystanie, a także surowiec drzewny stanowiący biomasę pochodzenia rolniczego”*.

Na podstawie art. 119a ustawy OZE minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw energii oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki obowiązany jest określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe cechy jakościowo-wymiarowe drewna energetycznego, biorąc pod uwagę konieczność optymalnego wykorzystania surowca drzewnego na potrzeby przemysłowe oraz energetyczne.

Wobec braku realizacji powyższej delegacji ustawowej, **rekomendujemy by gromadząc dokumenty dotyczące drewna energetycznego, wytwórcy kierowali się przede wszystkim koniecznością uzyskania potwierdzenia, iż wykorzystany materiał drzewny spełnia wymagania ustawowe definicji drewna energetycznego,**

tj. że ze względu na cechy jakościowo-wymiarowe posiada obniżoną wartość techniczną i użytkową, uniemożliwiającą jego przemysłowe wykorzystanie.

Zgodnie z dotychczasową praktyką, w przypadku surowca drzewnego pozyskiwanego poza granicami kraju, dokumenty pozwalające na zakwalifikowanie danego rodzaju drewna jako drewna energetycznego, powinny pochodzić od organów lub instytucji z kraju pochodzenia. Wobec powyższego, dokumenty te powinny zostać zalegalizowane lub zgodność przedkładanych dokumentów z prawem miejsca ich wystawienia powinna zostać potwierdzona w sposób określony w art. 3 zd. 1 Konwencji Haskiej z dnia 5 października 1961 r. znoszącej wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych, czyli klauzulą apostille.